

ætningerne i den nye Straffelov, som man dog maa haabe i en meget nær Fremtid vil komme til at foreligge. Jeg kan navnlig med Hensyn til de to Paragrafer, jeg tillod mig at fremhæve, ikke tilbageholde den Ytring, at jeg synes, at Straffebestemmelserne ere særdeles strenge. Det forekommer mig, at man vel kan forklare sig, hvorledes man under den Lovgivning, som var gjældende, da Forordningen af 15de December 1820 udkom, kunde fastsætte saa haarde Straffe, som denne Forordning bestemmer, men jeg troer, at naar man under den mildere Straffelovgivnings Herredømme, som nu er gjældende, vil foreskrive Straffe for Forhold som de, der ere Gjenstand for det foreliggende Lovforslag, saa tager man det for haardt ved at fastsætte Bestemmelser som disse, og jeg tvivler ikke paa, at idet den nye Straffelov vistnok i mange Henseender vil komme til at gjøre endnu mildere Ansøvelser gjældende end de nuværende, vil Modætningen mellem dette Lovforslag, naar man tænker sig det oplyst til Lov, og den nye Straffelovgivning komme til at fremtræde som endnu mere slaaende. Det er dette Hensyn, som gjør, at jeg i det Hele vilde ansee det for ønskeligt, at man ikke kom til at røre ved Forordningen af 15de Decbr. 1820, men indtil videre lod det beroe ved dens Bestemmelser.

Jeg skal ikke dvæle videre ved de øvrige Bestemmelser i de forskjellige §§; dog tør jeg maaskee med Hensyn til § 4 bemærke, at det vilde være mindre heldigt at lade Bestemmelsen om Straffen for „den, som ophidser og forleder Andre til“ osv., blive staaende, thi disse Udtryk „ophidser“ og „forleder“ ville i alt Fald ikke staae i det rette Forhold til hinanden. Det, hvorpaa det dog egentlig kommer an, er, at man bringer en Anden til at udføre Handlingen, og altsaa vil Udtrykket „forlede“ være tilstrækkeligt, uden at der behøves at være Tale om egentlig Ophidselse. — Der er endnu en Bemærkning, jeg har at gjøre med Hensyn til § 5. Det hedder deri, at der skal fastsættes Mulkt fra 10 til 100 Rb., naar Noget affatter en Klage i „utilbørlige og ærekrænkende Udtryk“; Forordningen af 15de December 1820 har det første Udtryk, men desuden Udtrykket „ufømmelige“ istedetfor det Udtryk, her

er benyttet. Jeg fremhæver dette af den Grund, at man, ved at optage det foreslaaede Udtryk i Loven, kommer til at føre Forholdet over paa et ganske andet Gebeet, end den ærede Forslagsstiller vistnok har villet. Naar man holder sig til Udtrykkene „utilbørlige og ufømmelige“, som findes i bemeldte Forordning, saa fremtræder det blot, at Klagen er affattet i Udtryk, som ere utilbørlige og ufømmelige i Forhold til den Mhyndighed, til hvem man henvender sig; det er omtrent en lignende Bestemmelse som de spredte Bestemmelser, vi have i Lovgivningen om, at Domstolene kunne belægge med Straf den Sagsfører eller Part, som i sine Indlæg bruger ufømmelige og utilbørlige Udtryk. Saadanne Bestemmelser høre ganske vist hjemme i en saadan Lovgivning, hvorimod Spørgsmaalet om, hvorvidt den indgivne Klage har været af ærekrænkende Beskaffenhed for den, der klages over, eller Andre, er Noget, der maa holdes udenfor Loven; det maa være Gjenstand for en Retsforfølgning af en ganske anden Natur, og det er den Paagjældende, hvem Krænkelsen er paaført, der selv maa sørge for at faae Tildøjjørelse derfor; det er netop af Hensyn hertil, jeg har tilladt mig at gjøre en Bemærkning, der, naar man holdt sig til Udtrykkene i og for sig, ganske vist vilde være uden Betydning. — Hvad angaaer Maaden, hvorpaa Paragraf 6 er affattet, da skal jeg ikke nærmere indlade mig derpaa, idet jeg navnlig antager, at naar der er Tale om at afbenytte falske Navne, saa har man ogsaa derved tænkt sig Brugen af opbigtede Navne.

Følge § 7, der angaaer Meddelelse af Erklæringer i de Tilfælde, hvor Noget indleverer en Ansøgning eller Klage, skal den Erklæring, som den paagjældende Embedsmand afgiver derover, tilligemed de Erklæringer, han fra andre Vedkommende har indhentet, tilstilles Ansøgeren eller Klageren for af ham at indsendes til Vedkommende. Jeg skal ikke opholde mig ved den Side af Sagen, hvorved den ærede Rigsdagsmand, der nylig talte, opholdt sig noget, nemlig det mindre praktiske Rigtige i at overlade til Ansøgeren eller Klageren selv at indsende Dokumentet; men derimod er der ganske vist et Hovedpunkt, med Hensyn til hvilket jeg kommer til at staae paa et ganske